

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

REPUBLICA CROATIA
POVJERENSTVO - ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA
BROJ: 711-I-3263-P-4-14/16-49-1
PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PRIMJEDANO POŠTI
..... dana 10 -06- 2016 20.....
Omot u privitku. Primjeraka 1..... Priloga 1

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Andreju Abramoviću, u upravnom sporu tužitelja Branka Šegona iz Zagreba, Vinogradi 72., kojeg zastupa punomoćnik Davor Galetović, odvjetnik iz Zagreba, Nemčićeva 7., protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5., kojeg zastupa Dalija Orešković, zakonska zastupnica, radi sukoba interesa, nakon održane rasprave dana 16. svibnja 2016. godine u prisutnosti opunomoćenika tužitelja, te Dalije Orešković, zakonske zastupnice tuženika, dana 23. svibnja 2016. godine,

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja da se poništi, odnosno oglasi ništavim odluka tuženika broj: 711-I-717, P-4-14/15-40-01 od 15. travnja 2015. godine.
- II. Poništava se odluka tuženika broj SI-4/14 od 07.03.2014. godine ispravljena odlukom tuženika broj 711-I-717, P-4-14/15-40-01 od 15. travnja 2015. godine u točki V izreke i sudi: „Za povredu čl. 7. st. 1. toč. b) ZSSI-a dužnosniku Branku Šegonu izriče se sankcija iz čl. 42. st. 1. toč. 2. ZSSI-a obustava dijela neto mjesecne plaće u ukupnom iznosu od 32.000,00 kuna, koja će se izvršiti u osam uzastopnih mjeseci obroka, na način da se prva četiri mjeseca vrši obustava isplate dijela neto plaće u iznosu od 6.000,00 kn, a potom sljedeća četiri mjeseca obustava isplate dijela neto mjesecne plaće u iznosu od 2.000,00 kn.“.
- III. U preostalom se dijelu odbija tužbeni zahtjev da se poništi, odnosno oglasi ništavim odluka tuženika broj SI-4/14 od 07.03.2014. godine ispravljena odlukom tuženika broj 711-I-717, P-4-14/15-40-01 od 15. travnja 2015. godine.

Obrazloženje

Tužitelj je 03.06.2014. godine ustao tužbom pred ovim sudom, osporavajući odluku tuženika od 07.03.2014. godine. Tuženik je rješenjem od 15.04.2015. godine ispravio pobijanu odluku u izreci, pa je i protiv odluke o ispravku tužitelj pokrenuo upravni spor.

Vanraspravnim rješenjem od 29.03.2016. godine sud je spojio spise radi zajedničkog raspravljanja pod poslovnim brojem UsI-1830/15.

Tužitelj drži nezakonitom najprije odluku tuženika od 07.03.2014. godine kojom je I. utvrđeno da je stavio privatni interes iznad javnog i našao se u situaciji sukoba interesa sklapanjem ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju od 30.08.2012. godine; II. utvrđeno da je propustom da u izvješću o imovinskom stanju prikaže postojanje obveze jamstva na temelju upisane hipoteke nad nekretninama u osobnom vlasništvu postupio suprotno obvezi iz čl. 8. st. 7. podstavak 5. ZSSI; III. utvrđeno da je propustom deklariranja da je društvo u kojem ima 20% udjela podnijelo HBOR-u zahtjev za odobrenje kredita tj. nije upravljao situacijom sukoba interesa niti učinio sve da odijeli privatni od javnog interesa; IV. utvrđeno da je sklapanjem ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju ostvario pravo kršenjem načela jednakosti pred zakonom; V. zbog čega je sankcioniran obustavom dijela netto plaće ukupno 40.000,00 kn i VI. upućena je obavijest nadležnom državnom odvjetništvu radi pokretanja prekršajnog postupka. Prvenstveno ističe da je tuženik provodio dokazni postupak i donio osporavanu odluku u vrijeme kada tužitelj više nije bio dužnosnik u smislu odredaba Zakona o sprječavanju sukoba interesa (NN 26/11 i 12/12, dalje: „ZSSI“), koja okolnost, po mišljenju tužitelja, onemogućava vođenje postupka i izricanje, kao i sprovođenje sankcije.

Dalje tužitelj prigovara razumljivosti izreke odluke tuženika, koja se koristi nepoznatim nazivima kao što je „podstavak“ itd.

Podredno tužitelj navodi da nije podnosiо nikakav zahtjev za odobravanje kredita, niti s bilo kime razgovarao o odobrenju kredita, nije uticao na HBOR, nije odlučivao ni o čemu što predstavlja njegov privatni interes, te da nije stupao ni u kakav poslovni odnos koji bi bio suprotan javnom interesu. Ne negira da je trgovačko društvo u njegovom suvlasništvu FACTA VERA d.o.o. Zagreb tražilo kredit od HBOR-a po programu kreditiranja „turizam“, ali je to učinilo na zahtjev HYPO ALPE ADRIA BANK d.d. (Hypo banka), a već u samom zahtjevu naznačen je kao projekt „povrat sredstava uloženih u obnovu hotela Korkyra i uređenja kupališta Vranac“, pa je kredit odobren u skladu s Općim uvjetima kreditnog poslovanja HBOR-a po modelu podjele rizika, prema nepovlaštenim kamatnim stopama.

Dodaje da nije bio u dilemi nalazi li se u sukobu interesa, a da je i bio, ne bi mogao zatražiti mišljenje tuženika sve do 25.01.2013. godine, kada je Povjerenstvo prvi puta imalo kvorum za odlučivanje.

Istiće da su nekretnine tužitelja bile pod zalogom radi osiguranja kredita za društvo FACTA VERA d.o.o. Zagreb još od 2009. godine tj. prije nego je tužitelj počeo obavljati javnu dužnost. Tužitelj je punomoć za raspolaganje nekretninama dao sinu, a upravljačka prava u društvu prenio na povjerenika, zahtjev za kredit HBOR-u nije sastavljaо niti podnosiо, niti je za njega uopće znao.

U odnosu na rješenje o ispravku gore opisanog prvobitnog rješenja, a kojim je ispravljeno da umjesto „podstavak 5.“ ima stajati „podstavak 6.“, te umjesto „podstavak 2.“ ima stajati „točka b)“, tužitelj smatra da ispravljene greške nisu tehničke tj. nastale prilikom prijepisa, već da tuženik na nedozvoljeni način pokušava mijenjati suštinski već donesenu odluku, u trenutku kada se o njoj već duže vremena vodi upravni spor.

Tuženik je odgovorio na tužbu u pogledu osporavanja ispravka od 15.04.2015. godine podneskom 02.10.2010. godine protiveći se navodima tužbe i postavljenom zahtjevu.

Prema odredbi čl. 104. ZUP-a javnopravno tijelo može rješenjem ispraviti pogreške u imenima ili brojevima, pisanju ili računanju, te druge očite netočnosti u rješenju koje je donijelo.

U konkretnom slučaju ovaj sud nalazi rješenje o ispravku odluke SI-4/14 od 07.03.2014. godine zakonitim. Ispravak se odnosi na dvije pogreške: prva je što se u točki II. izreke tuženik pozvao na krivi propis, a druga je što se u točki IV. izreke tuženik pozvao na nepostojeći propis.

Međutim, iz opisa ponašanja koje tužitelju stavlja na teret u osnovnoj odluci točka II. izreke vidi se formulacija „propustom da prikaže postojanje obveze jamstva na temelju upisanog založnog prava itd.“, iz čega je jasno da takvo ponašanje inkriminira čl. 8. st. 7. alinea 6. ZSSI, koja glasi „dugovima, preuzetim jamstvima i ostalim obvezama“, a ne prethodna alinea koja govori o novčanoj štednji. Budući da je iz opisa riječima jasno što tuženik tužitelju stavlja na teret, može se bez teškoća tuženiku povjerovati da se radilo o omašci u pisanju. Usput rečeno, ovaj sud radije koristi tužiteljev termin „alinea“ umjesto tuženikovog „podstavak“, ali se u oba slučaja razumije na što se misli.

Ispravak koji se odnosi na točku IV. izreke također se može smatrati omaškom, budući da se u osnovnoj odluci govori o „podstavku 2“ čl. 7. ZSSI, a taj članak ima samo jedan stavak i 9 točaka od a) do i). Kako se u tekstuallnom dijelu točke IV. izreke osnovne odluke od 07.03.2014. godine navodi „... dužnosnik ostvario pravo kršenjem načela jednakosti pred zakonom“, može se prihvati da je tuženik odredbu čl. 7. st. 1. točka b) koja glasi „ostvariti ili dobiti pravo u slučaju da se krši načelo jednakosti pred zakonom“ pogrešno nominirao kao čl. 7. podstavak 2. (koji, kako je već rečeno, ne postoji).

Temeljem svega navedenog ovaj sud utvrđuje da je tuženik zakonito ispravio odluku od 07.03.2014. godine, te pod I. izreke ove presude primjenom odredbe čl. 57. ZUS-a odbija tužbeni zahtjev iz spojenog spisa da se rješenje o ispravku poništi kao nezakonito.

U odnosu na temeljnu, naknadno ispravljenu odluku, tuženik je odgovorio na tužbu podneskom 25.08.2014. godine protiveći se navodima tužbe i postavljenom tuženom zahtjevu. U bitnome ustraje kod obrazloženja pobijane odluke.

Što se tiče procesnog tužiteljevog prigovora da više nije imao status dužnosnika u vrijeme kada je tuženik donio pobijanu odluku, a koja činjenica nije sporna između stranaka, treba reći da sud prigovor ne drži relevantnim. Naime, tužitelj je nesporno bio dužnosnik u vrijeme u kojem je – prema mišljenju izraženom u odluci tuženika – nešto što je bio dužan propustio učiniti, odnosno bio u situaciji u kojoj nije smio biti. Nije prihvatljivo tumačenje zakona na način da bi prestanak dužnosničkog statusa za trajanja postupka utvrđivanja sukoba interesa automatski značio nemogućnost dovršenja toga postupka, osim ako se radi o slučajevima reguliranim u čl. 20. ZSSI, koji se, po logici stvari, mogu dogoditi tek nakon što dužnosnički status prestane. Isto se odnosi i na izricanje sankcije, posebno zbog toga što tužitelj, temeljem vlastitog zahtjeva, ima pravo na naknadu i nakon prestanka obnašanja dužnosti i to šest mjeseci u visini pune, a šest mjeseci u visini polovine dužnosničke plaće, što znači da je odluka tuženika izvršiva.

U dokaznom postupku sud je pregledao spis tuženika iz upravnog postupka, dokumentaciju koju su stranke dostavile u ovaj spor, saslušao svjedoka Linića i tužitelja kao stranku u postupku. Od daljnog saslušanja predloženih svjedoka tužitelj je naknadno odustao.

Nije sporno da je trgovačko društvo FACTA VERA d.o.o. Zagreb za trajanja tužiteljevog dužnosničkog statusa zatražilo i od HBOR-a dobilo kredit. Nije sporno da je, u skladu s tim odobrenim kreditom tužitelj ovlastio Tonija Šegona iz Zagreba „da u njegovo ime, kao založnog dužnika, potpiše i podnese na solemnizaciju Ugovor o kreditu broj: 031-26400078 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, kao i sve eventualne anekse/dodatke ako isto bude potrebno“, izjavljajući pri tome da je „upoznat da se predmetnim ugovorom o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, koji će se sklopiti osiguravanje tražbine – udjeli kredita u ukupnom iznosu glavnice od 31.378.000,00 kn“, te „izražava izričitu suglasnost da se bez njegove daljnje dozvole na nekretninama, kako su pobrojane, uknjiži pravo zaloga u korist kreditora Hypo-Alpe Adria bank d.d. Zagreb i HBOR Zagreb. Punomoć nosi datum 27.08.2012. godine, a ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine potpisani po tužiteljevom punomoćniku datiran je sa 30.08.2012. godine.

Sporno je između stranaka da li je tužitelj trebao u svom izvješću o imovinskom stanju prikazati postojanje obveze jamstva temeljem osiguranja novčane tražbine od 30.08.2012. godine, nadalje, je li sklapanjem ugovora o kreditu broj 031-26400078 dana 30.08.2012. godine tužitelj ušao u situaciju sukoba interesa, te da li je sklapanjem toga ugovora tužitelj ostvario pravo kršenjem načela jednakosti pred zakonom.

Svjedok Slavko Linić iskazao je da je za trajanja njegovog mandata kao ministra financija RH jednim dijelom tužitelj bio pomoćnik ministra koji se bavio nadzorom korisnika proračunskih sredstava. Veza Ministarstva financija i HBOR-a sastoji se jedino i isključivo u tome što je ministar financija po poziciji predsjednik NO HBOR-a. Njemu je, kao ministru, bilo poznato da tužitelj ima udio u jednom trgovačkom društvu, zapamtio je i ime društva. Tako je primijetio da je tvrtka dobila kredit od HBOR-a, u materijalima koje je dobio kao predsjednik NO. U konkretnom kreditu nije vidio ništa neobično, najčešće su zahtjeve podnose poslovne banke radi podjele rizika, te nije trebalo pisati u okviru kojeg programa se kredit traži, već su to stručne službe HBOR-a same razvrstavale. Ne smatra da je dužnost tužitelja imala bilo kakvu ulogu u odobravanju tog kredita. Inače su svi krediti po osnovi podjele rizika koji su zatraženi ujedno i odobreni, jer je HBOR imao i više sredstava nego što je traženo. Svjedok je o odobrenju sredstava tvrtki FACTA VERA d.o.o. Zagreb od strane HBOR-a znao prije nego su sredstva uistinu isplaćena, a nakon što su odobrena. Za takve namjene sredstva HBOR dobiva od Europske investicijske banke i Europske banke za razvoj, a ne iz proračuna. Zadatak HBOR-a bio je i financiranje novih investicijskih ciklusa.

Tužitelj saslušan kao stranka iskazao je da je pomoćnik ministra financija bio od 01.01.2012. do 06.02.2014. godine. U tvrtki FACTA VERA d.o.o. Zagreb ima 20% vlasničkog udjela, pa tako zna da je tvrtka 2006. ili 2007. godine uzela kredit od Hypo banke. Kao zalog za vraćanje kredita tužitelj je dopustio upis hipoteke nad njegovim stanom. Nakon što je postao dužnosnik, upravljanje vlasničkim udjelom u tvrtki prenio je na odvjetničko društvo Mirošević iz Vela Luke. Iz dokumentacije mu je poznato da je Hypo banka, uz potrebno sudjelovanje tvrtka FACTA VERA d.o.o Zagreb zatražila od HBOR-a kredit za refundaciju opisanog kredita iz programa „turizam“, ali je HBOR kredit odobrio prema općim uvjetima poslovanja, po manje povoljnim uvjetima nego što bi to bilo u programu „Turizam“. Tada je promijenjena hipoteka nad tužiteljevom nekretninom na način da je kao vjerovnik, uz

Hypo banku, upisan i HBOR, pod novougovorenim uvjetima. Priroda njegove dužnosničke pozicije bila je takva da nije niti mogao aktivno pomagati interesu vlastite tvrtke. Nije sudjelovao u odlučivanju u tvrtki FACTA VERA d.o.o. Zagreb d.o.o. nakon što je upravljanje prenio na odvjetnika, nije ni na koji način utjecao na HBOR. Detalje o kreditu HBOR-a nije znao, osim onoliko koliko je pisalo na ispravi za promjenu hipoteke. Inače HBOR kontrolira Sektor za proračunski nadzor Ministarstva financija a koji je direktno pod ingerencijom ministra financija, a ne pomoćnika. Ministru je kazao o čemu se radi, mada je ovome to već bilo poznato, budući da je predsjednik NO HBOR-a.

U spisu tuženika nalazi se dopis HBOR od 16.01.2014. godine (str 120. spisa) iz kojeg proizlazi da je „kreditni program Turizam bio podloga za dodjelu konkretnog kredita, namjena nije bila u potpunosti u skladu s programom, ali je bila u skladu s općim uvjetima kreditnog poslovanja“.

Dopis HBOR –a tuženiku od 05.02.2014. godine, (str. 132. spisa) pokazuje da je „od ukupno 77 odobrenih kredita u 2012. godini po programu kreditiranje Turizam samo jedan kredit odobren po Modelu podjele rizika – veliki projekti, i to jedini za koji je zahtjev i zaprimljen u okviru programa Turizam, a radi se o kreditu tvrtki FACTA VERA d.o.o. Zagreb“.

U spisu se nalazi i Odluka o općim uvjetima kreditnog poslovanja HBOR-a. U točki 5.2. navedenog dokumenta definira se da se „prihvatljiva namjena kredita“ utvrđuje programima kreditiranja. U točki 5.6. navodi se da će HBOR refundaciju sredstava za već izvršena plaćanja kod kreditiranja putem poslovnih banaka prihvatići iznimno i samo za plaćanja koja su nastala nakon zaprimanja zahtjeva za odobrenje u HBOR-u i to ukoliko su nužna i ukoliko je poslovna banka prilikom zahtjeva za odobrenjem kredita najavila potrebu refundiranja dijela kredita.

Razmatrajući sve izvedene dokaze posebno, kao i u međusobnom kontekstu, sud ne može pokloniti povjerenje iskazu tužitelja kada tvrdi da detalje o kreditu prema ugovoru od 30.08.2012. godine nije znao: iz teksta specijalne punomoći, kako je gore citiran, vidljivi su svi bitni elementi ugovora, bez toga se hipoteka ne bi mogla upisati, odnosno prenijeti.

Sud vjeruje iskazu svjedoka Linića i tužitelja saslušanog kao stranka u postupku da tužitelj nije imao ingerencija nad radom HBOR-a, niti je na bilo koji način utjecao na odluku HBOR-a da se kredit dodjeli tvrtki FACTA VERA d.o.o. Zagreb. Također sud vjeruje iskazu svjedoka Linića kada navodi da su sredstva HBOR u stvari sredstva dobivena od EBRD i EIB, a nisu sredstva iz proračuna.

Sud vjeruje iskazima saslušanih osoba, budući da te iskaze potkrepljuju i pregledane isprave, da su kamate odobrene u spornom kreditu više nego što su kamate koje predviđa program „Turizam“. Pri tome nije sporno niti da su kamate iz spornog kredita manje nego što su bile u kreditu koji je spornim ugovorom refinanciran.

Primjenjujući materijalno pravo na izloženo činjenično stanje sud nalazi tužbeni zahtjev u pretežnom dijelu neosnovanim.

Neovisno o porijeklu sredstava kojima raspolaže, HBOR je osnovan (NN 138/06 i 25/13) kao razvojna i izvozna banka RH s ciljem poticanja razvitka hrvatskog gospodarstva, koja se ne upisuje u sudske registre niti se nad njom može provoditi stečaj, pa ovaj sud

zaključuje, jednako kao i tuženik, da se ista ima smatrati državnim tijelom u smislu odredbe čl. 7. ZSSI.

Za ovaj sud ključno pitanje za rješavanje upravnog spora jest: da li je, da bi došlo do sukoba interesa u smislu istoimenog zakona, potrebno da dužnosnik aktivno radi na pretpostavljanju svog privatnog interesa javnom, ili je dovoljno da do takve situacije dođe i bez dužnosnikovog aktiviteta, tek uz njegovo znanje da se takva situacija dogodila?

Za situaciju koju regulira čl. 8. ZSSI potrebno je da dužnosnik propusti dužno činjenje. Temeljem odredbe čl. 8. st. 7. alinea 6. tužitelj je bio dužan istekom godine u kojoj je promjena nastupila podnijeti Povjerenstvu (tuženiku) izvješće o promjeni podataka o stečenoj imovini tj. dugovima, preuzetim jamstvima i ostalim obvezama. Tužitelj je preuzeo jamstvo u odnosu na HBOR, dok je ranije imao jamstvo samo u odnosu na Hypo Alpe Adria bank d.d. Zagreb, a to ranije jamstvo obnovljeno je pod drugačijim uvjetima. Tužitelj nije podnio izvješće, te se tako našao u situaciji sukoba interesa.

Što se tiče odredbe čl. 7. ZSSI, ovaj sud, u odnosu na gore navedeno ključno pitanje, zauzima pravno stajalište da je sukob interesa, kako je definiran u čl. 2. ZSSI, objektivno pitanje tj. ono za koje se ne traži voljno djelovanje dužnosnika, već je dovoljan nastanak određene situacije uz dužnosnikovo znanje.

Zahtjev za kredit putem poslovne banke potpisuje tvrtka, u ovom slučaju z.z. tvrtke FACTA VERA d.o.o. Zagreb (str. 46. spisa), dok istinitost podataka ovjerava poslovna banka (str. 47/2 spisa). Kredit, kako je odobren od strane HBOR-a, za dužnika je povoljniji nego kredit koji je njime refinanciran. Ako je kredit povoljniji za tvrtku dužnika, povoljniji je i za jamca tj. tužitelja. Iz toga proizlazi da je tužitelj odobrenjem predmetnog kredita od strane HBOR-a ostvario određeni dobitak.

Kao što je gore već rečeno, ovaj sud ocjenjuje da je tužitelj, barem za glavne elemente spornog ugovora, znao. Nema dovoljno elemenata za zaključak da je tužitelj kao dužnosnik – ili da je tužiteljev status dužnosnika – na zaključenje takvog ugovora utjecao, makar ovaj sud primjećuje da je, prema navodima HBOR-a, jedino tvrtka u suvlasništvu tužitelja podnijela zahtjev za kredit 2012. godine po programu kreditiranja Turizam po Modelu podjele rizika – veliki projekti, pa je taj kredit i jedini odobren. Također se navedeni odobreni kredit razlikuje od uvjeta za program „turizam“, iako je prema odlukama (str. 69. i 71. spisa) jasno da je baš u okviru toga programa odobren. Odobreni kredit se razlikuje i od odluke Uprave HBOR 15.03.2012. godine da se po Modelu podjele rizika - veliki projekti može odobriti financiranje novih velikih projekata, a ne za namjenu refinanciranja, niti za povrat ranije odobrenih kredita poslovnih banaka.

Dakle, tužitelj je znao da je tvrtka u njegovom suvlasništvu pravnim poslom sa državnim tijelom postigla određenu korist, a postigao ju je i on osobno zbog hipoteke pod povoljnijim uvjetima. Tužiteljev bliski rodbinski odnos sa direktorom tvrtke FACTA VERA d.o.o. Zagreb i njegov dužnosnički položaj u ministarstvu povezanom sa HBOR-om sasvim su mu sigurno dali dovoljno informacija da je morao znati da se kreditom refinanciraju ranije kreditne obveze, i da takav kredit nije baš u skladu sa propisima HBOR-a kako su gore citirani.

Kraj takvog činjeničnog stanja tužitelj je morao početi makar dvojiti o mogućem sukobu interesa. Ovaj sud ocjenjuje da se tužitelj morao obratiti Povjerenstvu za mišljenje u smislu odredbe čl. 6. ZSSI. Tako bi riješio sve dileme, i od sebe otklonio bilo kakvu odgovornost. Pri tome je sasvim nevažno da li je u to vrijeme Povjerenstvo bilo operativno – tužitelj treba izvršiti svoju zakonsku dužnost, a tuženiku ostaviti neka brine za svoju.

Slijedom navedenog, ovaj sud ocjenjuje da su toč. I.-IV. i VI. pobijane odluke zakonite, što tužbeni zahtjev u tome dijelu čini neosnovanim.

Međutim, ovaj sud primjećuje da ponašanje protivno odredbi čl. 8. ZSSI nije navedeno kao razlog za izricanje sankcije u čl. 42. ZSSI, a tuženik se svejedno na njega izrijekom poziva kod izricanja i odmjeravanja sankcije tužitelju. Stoga je ovaj sud poništio toč. V. pobijane odluke i temeljem ovlaštenja iz čl. 58. ZUS-a sam odmjerio sankciju, samo za povredu odredbe čl. 7. st. 1. toč. b) ZSSI u iznosu od 32.000,00 kn držeći navedeni iznos odgovarajućim u odnosu na navedenu povredu.

U Zagrebu, 23. svibnja 2016. godine

Sudac:
Andrej Abramović, v.r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Visokom upravnom суду RH. Žalba se podnosi putem ovog suda, u tri primjerka, u roku od 15 dana računajući od dana primitka odluke.

DNA:

1. Odvjetnik Davor Galetović, 10 000 Zagreb, Nemčićeva 7., uz rješenje o sudskoj pristojbi u iznosu od 670,00 kn za tužbu i 670,00 kn za presudu
2. Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa, 10 000 Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5.,
3. U spis

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik
Martina Rob

